

Képeslap 1965-ből

Mészöly Miklósnak

Utlem a mélyzöld eternítlapos
konyhaasztalnál s néztem, hogy a domb
mögé — az ürbe — úgy bukik a nap,
mintha a világ vége volna ott;

s hol elsüllyedt, a felforralt sötétből
kimenekültek mind az angyalok,
félíg megfőve már, — kendermagos,
fehér és barna szárnyak seregétől

tarkált a téli alkonyati ég;
csapkodtak, ám a köd-vattázta lég
elnyelte vad kavargásuk zaját,
csak szárnyhegyük koppant meg néha zárt

ablakomon, majd kékes fényre gyült
az üveg, és a pára, jégvirág
hártáján fölfénylett az esti város:
egyszerre láttam most a Bartinát,

Baktát, Csatárt, a Jobb- s Balparásztát,
a Sédet és a Vasuti Fasort,
s a bérházat, hol az a lány lakott,
akit nem mertem megszólítani;

és mindent megtöltött az angyali
szárnyverdesés, a hangtalan beszéd, —
láttam, hogyan szélednek szerteszét,
kísérnek át a pallón részeget,

csúítani elmergesült vitát,
szórnak csipetnyi sót a bablevesbe,
s szerelmespárnak juttatnak szobát,
a nagymamát templomba küldve este;

láttam, hogy szunnyad el a kisgyerek,
ha anyja vállán át föléhajol
egy rézveres, de békés angyalorr;
az állomásra épp bezakatoz

a vicinális Tolna-Mözs felől,
s a forgalmista posztján, ott is egy
vasutassapkás angyal tiszteleg,
tollairól a zúzmarát lerázva;

ekkor fogiam fel: angyalok lakása
Szekszárd — a városom s a városod,
de csak amíg a hó, az éj, a csönd
párnázza, elfedvén a nappalok

lötös-futását, otromba, rekedt
lármáját, kütláncként csikoroduló,
de hazugságot felvonó szavak
csörgését, — újra tő a Csörge-tő

halott vízének jégkérge alatt,
a régi házban verset ír Babits,
Liszt zongorázik Augusznál, s szikáran
ülz a sarokban s hallgatod Te is...

Nem tudok rólad, félíg tiltva vagy,
és nem tudom még, hogy Te vezeted
a leforrázott égi sereget:
megrontott mézű múlt napok hadát,

de már előre megmosolygód a
Megbocsátás suta őrangyalát.